

Korošec.

Gospodarski in političen list za koroške Slovence.

Izhaja vsak petek
v Kranju.

Velja za celo leto 4 K in se plačuje naročnina in inserati naprej. Vsi rokopisi, pisma in druge pošiljke naj se pošiljajo na uredništvo in upravištvo «Korošca» v Celovcu. Rokopisi se ne vračajo. Za oglase se plačuje za enostopno petil-vrsto za enkrat 12 v, za dvakrat 18 v, za trikrat 24 v, za večkrat po dogovoru.

Posamezne številke
stanejo 10 vln.

Štev. 21.

V Celovcu, v petek, dne 10. aprila 1908.

Leto I.

Narodno, slovensko pesem v naše šole!

Eden izmed najžalostnejših pojavov v narodnem življenju koroških Slovencev je, da gine narodno petje. Vedno bolj prešerno se širi med nami nemška narodna pesem: po gostilnah slišiš večkrat nemško poskočnico nego lepo slovensko pesem. Pa kako jo pojejo naši fantje, nemško pesem!

Nemško besedilo mrcvarijo, da je strah! Kje je naš ponos! Za Boga, zakaj se tako smešimo pred Nemci! Mar smo tako revni, da nimamo svojih pesmi dovolj? Ravno nasprotno! Ni kmalu kje najti toliko pesmi kot v koroških Slovencih; ni nam torej treba hoditi na posodo. Saj še Nemci si prisvajajo naše narodne napeve, jim podtikajo nemško besedilo ter se potem ponašajo ž njimi pred svetom. Spominjam le na znano pesem: „Verlassen, verlassen . . .“, katere napev je Korschat dobil v Rožni dolini.

Dočim so slovenske pesmi zvečine bolj mehkega, otožnega značaja in blažujoče uplivajo na človeka, se tega o navadnih nemških poskočnicah ne more trditi; pogosto so prav razuzdane vsebine.

Želeti je pač, da se zaklad koroških narodnih napevov čim prej dvigne, da ne izumro oni starejši ljudje, ki so še ljubili domače petje in pevali slovenske pesmi.

Izrivanje narodnega petja in širjenje nemške pesmi ima pač v veliki meri na vesti — šola. V prvi vrsti zadene krivda seve šolski sistem, ki ne

trpi nič v šoli, kar bi utegnilo vzbujati v učencih ljubezen in spoštovanje do svojcev, do lastnega naroda. Vedno se sklicujejo naši narodni nasprotniki, kadar zagovarjajo sedanjo šolsko uredbo, na potrebo, da se slovenski otrok priučiti nemščini. Dobro, saj temu ne nasprotujemo!

Ampak našim šolskim oblastim in nemško-nacionalni gospodi, ki odločuje o našem šolstvu, ni samo zato, da se uči na naših šolah čimveč nemščine, ampak še bolj zato, da se v njih vzbuja otrokom mržnja do materinega jezika in do vsega, kar je slovensko. Njih skrb za našo mladino je večkrat hinavska. Ali si res kdo upa trditi, da bi se otroci naučili manj nemščine, ko bi se včasih zapela v šoli kaka narodna, slovenska pesem, kdor ima kaj srca za mladino, ji mora tupatam privoščiti kako veselo uro. Naj se reče, kar se hoče, res je, da je po naših šolah učnje grozno pusto, ker je vendar mnogo otrok, ki se nikdar ne nauče toliko nemščine, da bi dobro razumeli učitelja. Kakor se razveselimo po dolgotrajnem pustem vremenu solčnega žarka, tako bi se razveselili otroci slovenske pesmi, ki bi prinesla nekaj veselja v dolgočasno življenje v naših šolah.

Ako bi mladina spoznala in vzljubila slovensko pesem, bi jo tudi, ko enkrat šoli odraste, rada prepevala, dočim nemške pesmi kaj rada pozabi. Da je po nekaterih krajih slišati tako malo poštenega petja, temu je gotovo v veliki meri šola kriva.

Učni načrt za ljudske šole predpisuje gojitev narodne pesmi. Zakaj se učitelji ne drže predpisov? Nemška narodna pesem, ki se po naših šolah poje, je za slovensko deco tako malo narodna pesem, kakor, recimo, kitajska. No, marsikateri učitelj bi znabiti rad gojil nekoliko tudi domačo slovensko pesem, a nadzorniku ali šolskemu voditelju to ni všeč. Mnogo je pa tudi učiteljev, ki so hudi narodni nasprotniki in rajše učijo v šoli nacionalne nemške pesmi nego slovenske. Bogu bodi potoženo, ali res je! Zato pa koroškim Slovencem nič ni bolj treba, kot narodnih učiteljev, ki čutijo z ljudstvom, ki ljubijo slovensko deco in se ne sramujejo biti Slovenci.

Mnogo več kot doslej bodo morali storiti koroški Slovenci za vzgojo slovenskih učiteljev. Baš slovenski učitelj bi tudi zunaj šole lahko gojil slovensko petje, ustanavljal in vodil pevstva društva, kar bi bilo velikanskega narodno-vzgojevalnega pomena. Tako delajo nemško-misleči učitelji in pridno širijo z nemško pesmijo tudi nemško mišljenje, torej odpadništvo ter izpodkopavajo zdravi narodni živelj koroških Slovencev.

Slovenski stariši, ki imate sina, ki ima veselje do sicer težavnega učiteljskega stanu, ne branite mu, marveč pustite ga na učiteljske. Veliko dobroto storite svojemu narodu, ako mu daste zavednega učitelja.

Krajni šolski sveti pa se naj zavedajo svojih pravic ter naj zahtevajo, da se naj poje v šoli slovenska pesem. Pa tudi naš poslanec naj na pristojnem mestu od-

PODLISTEK.

Pod humberškim grofom.

Zgodovinska povest iz prejšnjih stoletij.

Dalje.

Grof Karol je sicer skušal semtertja spoprijazniti se z grofco Melanijo. Bil je prvi čas po tem dogodku z medvedom z grofco tudi precej prijazen. Kmalu pa je postal zopet tako oduren, kakor je bil prej. Upal je, da bo visokošolec Fidelio kmalu okrevale in mu delal tovaršijo, bodisi pri igri ali pri lovu.

Zdravje pa se je Fideliju vračalo le počasi. Ker so bile rane, povzročene mu od mogočne medvedje tace precej globoke in so segale prav do kosti, so se večkrat vnele in zato prav počasi celile. Napadla ga je tudi večkrat precejšnja mrzlica, tako da že radi svoje boleznini ni bil vnet za igro z grofom in za njegove pogovore.

Če so bili vsi trije skupaj, je raje pogovarjal se o tem, kar je grofica pričela o Italiji, o znanosti, o petju in raznih umetnostih. Taki pogovori pa niso bili po volji grofovi. Večkrat je skušal napeljati svoj pogovor o lovih, na divjačino in na fante, katere so hoteli vtakniti v vojaško sukno. Pripovedoval bi bil rad, kako bo tega ali onega kmeta-podložnika radi kake robote ali kakega upora proti svojim biričem kaznoval; če je bil namreč doma, prišel je skoraj vsak hip kak birič s pritožbami čez Rožane, ki so biriče večkrat prav pošteno vlekli.

Ko pa je grof videl, da taki pogovori tudi svojega gosta ne zanimajo, se ni več mnogo brigal niti za njega, niti za grofco.

Vozil se je navadno zopet v grebinski kloster, kjer je našel pri tamošnjem oskrbniku (Firtoltarju) in nadgozdarju bolj prijetno družbo. Kajti ta dva sta bila iste sorte in kmetje so se jih že od daleč izogibali. Predstojnik samostana je bil že star čez 80 let in se za upravo ni nič več brigal. Pater Anzelm, ki je imel nadzorovati upravo, pa je bil skrajno dober človek, ki je vsakemu kmetu, ki se je prišel pritoževati, prav dal, ne da bi bil mogel proti oskrbniku ali nadgozdarju energično nastopiti. Če sta pa ta dva imela na vesti kak prav grd slučaj, sta se obrnila vedno na priorja patra Evsebija — ali kakor so ga imenovali okoličani «pater Sebej». Ta je bil namreč v verskem oziru jako strog. Fantovsko petje zvečer mu je že bilo preveč posvetno, in če je bilo še tako nedolžno. Če je pa izvedel, da so fantje, kakor je bila že tedaj navada, zapeli pri vasovanju kako zaljubljeno pesem pod oknom kakega dekleta, je fante in dekle javno in včasih tudi v cerkvi okaral. Še slabše se je godilo tistemu, ki prišel k dopoldnevni in popoldnevni službi božji, ki je šel prezgodaj iz cerkve, ali ki je pri pridigi spal. Znano je bilo, da je enkrat med pridigo naenkrat na vse grlo začel upiti: «gori, gori!» In ko so se kimavci prestrašeni dvignili, je nadaljeval «ja, v peklju za vse tiste, ki pri pridigi spijo!»

Take prestopke dolgo ni pozabil in to sta porabila oskrbnik in nadgozdar, če sta se hotela

oprati radi kakega krivičnega postopanja proti kmetom.

Zatožila sta jih hinavsko zaradi kake verske stvari in potem trdila, da sta samo radi tega bolj strogo postopala. Navadno sta potem dosegla, da se ni uvedla proti njima nobena preiskava. Ubogi kmet, pa je moral zopet kaj privleči v kuhinjo oskrbnika ali nadgozdarja, če je hotel priti zopet v milost. To je bila torej družba, ki je grofu Karolu bolj ugajala in prav rad je bil v samostanu gost, tembolj, ker je bila samostanska kuhinja znano dobra. Frater kuhar je bil namreč star lovec in se posebno spoznal pri divjačini in lovu. Lov pa je bil razven samostana edino razvedrilo grofu.

Ko se je zima bližala h koncu, je Fidelio vendar že toliko okrevale, da je hodil že včasih na solnce. Spremljal ga je vetrinjski zdravnik pater Janez, rodom Ziljan, katerega so vsi tembolj častili, ker je z vsakim govoril v maternem jeziku. Predno da je vstopil v samostan, je bil pomorski zdravnik in kot tak je prišel daleč po svetu. Nek grozen slučaj, katerega je doživel, gnal ga je v samostan, kjer so ga kot izkušnega zdravnika z veseljem sprejeli in mu tudi spregledali marsikatero posebnost.

Včasih pa jih je spremljala tudi grofica in vsi trije so se prav dobro zastopili. Medtem pa se je nekaj dogodilo, kar je močno vplivalo posebno na razmerje med grofom, grofco in visokošolcem Fidelio.

Nadaljevanje sledi.

očno nastopi proti onim, ki nam kratijo bore naše pravice, in naj zahteva, da se postavni predpisi glede šolstva (vsaj kolikor toliko) izvršujejo!

(Pripomba uredništva. Na tem mestu opozarjamo gg. učitelje in mladino ljube na Žirovnikove „Narodne pesmi za šolsko mladino“. Naročajo se: Učiteljska tiskarna, Ljubljana. Zbirka obsega 10 pesmi z napevi, a stane le 20 vin. Upamo, da najde oni gospod župnik v Podjurski dolini, ki je naročil omenjeno pesmarico za vse učence višjega razreda, dosti posnemalcev.)

Dopisi.

Celovec, kako se napreduje! (Zveza slovenskih odvetnikov) je imela zadnje nedeljo dne 5. aprila svoj redni letni občni zbor, na katerem so se obravnavale razen stanovskih vprašanj zlasti tudi jezikovne razmere pri sodiščih na Slovenskem, seveda tudi na slovenjem Koroškem. Nas zanima pred vsem poročilo o jezikovnih razmerah koroških. Poročevalec za Koroško je omenjal razne krivice, ki se godijo slovenskemu jeziku pri naših sodiščih ter, konstatiral, da gremo v tem oziru nazaj.

Pri razgovoru o tem poročilu je ljubljanski odvetnik g. dr. D. Majaron zavzel stališče, da se mora vsak krivičen slučaj spraviti v javnost ter ga dati predvsem v časopise. G. dr. Oblak iz Celovca pa je zastopal stališče, da ne gre razkričati vsakega slučaja, ter se skliceval na to žalostno resnico, da se je dosedaj dosti objavljalo in kričalo po časopisih, da pa je bil vspeh tega pisarjenja vedno samo nazadovanje!

Vsi vemo, koliko na slabše se je obrnilo na Koroškem v jezikovnem oziru pri sodiščih, odkar je zapustil deželo g. dr. Kraut. Ko pa je nastopil g. dr. Brejc, ki gotovo ne more trditi, da se ni dovolj kričalo v slovenskih časopisih, predvsem pa v „Miru“ zaradi njegovih krivičnih slučajev, je šlo s slovenščino pred sodiščem vedno rakovo pot. Šele zdaj, ko je nastopil koroški rojak g. dr. Ferd. Müller kot drugi slovenski odvetnik, se je nekaj doseglo, **toda ne s takim vplivom po časopisih.**

To mora vsak spodoben človek priznati, naj si bo to dr. Majaron ali pa kdo drugi.

Ako je torej g. dr. Oblak zastopal stališče, da se s samim pisanjem po časopisih ne doseže dosti, da se je s tem dosedaj le škodovalo, je govoril resnico, ker pozna že nekoliko naše razmere, g. dr. Majaron pa jih ne pozna. Nemci so dosegli proti dr. Brejcu v jezikovnem oziru vidne, čeprav krivične uspehe; — vzeli so slovenskemu jeziku mnogo pravic, ki jih je vžival za časa koroškega rojaka g. dr. Krauta, ki je o svojih jezikovnih uspehih previdno molčal.

Ko pa je dr. Brejc nastopil in se je v vsakem „Miru“ pisalo le o njem, so Nemci nastopili s parolo: „Krainisch — Klerikale Hetze!“ In vsi vemo, da so s tem naše prejšnje pravice pri sodnih skoro čisto iztrebili.

To je resnica in nič drugega. Bodočnost pa bo pokazala, kdo ima bolj prav in kaj je bolj koristno, ali pametna (po dr. Majaronu „copatarska“) politika in mirno premišljeno delovanje ali pa nepremišljena klerikalno-strankarska — reklama!

Borovlje. Občni zbor puškarske zadrage, ki se je vršil zadnje nedeljo v gostilni pri Justu, je bil jako hrupen. Stali sta si dve stranki nasproti: stranka samostojnih mojstrov in stranka Ogrizovih podrepanov. Zmagala je stranka samostojnih mojstrov pri volitvi predsednika; pri volitvi podpredsednika je sicer zmagala nemškutarška stranka, a tudi tukaj je bila moralna zmaga na strani našincev. Propadli smo samo za dva glasa, nemškutarji pa so zmagali samo s pomočjo teroriziranja od njih odvisnih delavcev. Pri zborovanju je pokazal en nemškutar svojo posebno kulturo s tem, da je imenoval kandidata samostojnih mojstrov „minderjährig“. S tem seveda ni razžalil samo tega mojstra, ampak vse, ki niso starejši kakor ta mojster. Pokazal pa je tudi, da on, ki je že čez petdeset let star, vkljub temu ne ve,

da ima vsak član član zadrage pravico voliti in voljen biti. Sicer pa je bil občni zbor prepozno napovedan in prehitro zaključen. Enemu mojstru, ki se je hotel pritožiti, ker se je prodalo nekaj paskilov v vrednosti 50 K za 20 vin. kot rena na Jesenice, predsednik zbora ni dal besede in je toraj zadnje točko programa samostalno „štihal“.

Z dežele se nam piše: Banka „Slavija“ ima med drugimi tudi svoje zastoje v Sinči vesi, na Krčanjih, Podlipo i. t. d. Ti zastopniki banke „Slavije“ so pa obenem tudi poverjeniki „kat. vzajemne zavarovalnice v Ljubljani“, ki je sedaj vsled pritiska od gotove strani na vse kriptle ponujajo med ljudi, češ, da je nad njo božji blagoslov.

Na ta način odjedajo „Slaviji“ s pomočjo njenih zastopnikov dosedanje stranke, kar moramo naravnost umazano konkurenco imenovati. Banka „Slavija“ je priznana najkulantnejša zavarovalnica, ki se lahko meri z vsako drugo; med tem ko se pri „Vzajemni“ vsled njenih potovalnih organov dannadan prigajajo nerednosti, ki le nepotrebne stroške povzročajo, posluje „Slavija“ točno in redno v občno zadovoljnost. Ker imati obe zavarovalnici skoraj enake police in ljudje na firmo ne gledajo, ampak le na to, da je polica slovenska, jih je lahko nafarbati, da se zavarujejo pri „Vzajemni“, misleč, da so zavarovani pri „Slaviji“, kakor se je to par posestnikom zadnji čas že prigodilo.

Ker se itak ne strinja z dejstvom, da bi imel eden zastopnik kar dvoje zavarovalnic, bi bilo v interesu banke „Slavije“, da stvar preišče, vzame takim zastopnikom, ki poleg „Slavije“ tudi za „Vzajemno“ delujejo, svoj zastop in ga poveri kakemu odločno narodnemu zastopniku, vsaj se nam takih ne manjka. Posebno bi bil tak zastop na mestu v Velikovcu in sicer za sodnijska okraja Velikovec in Dobrolo ves. — Slavni generalni zastop banke „Slavije“ pa prosimo, da izvoli to vpoštevati.

Prevalje. (Umrla) je dne 2. aprila gospa Uršula Gostenčnik, hišna posestnica v Prevaljah. Lepa hiša, ki stoji v bližini kolodvora, preide v roke g. urarja Peregrina Gostenčnik.

Guštanj. (Sejm) za blago, ki je bil 5. aprila, se je vsled skrajno neugodnega vremena zelo slabo obnesel. Kramarji so le malo blaga razobesili na ogled, zato ni imel sejm običajnega lica. Cene so bile jako nizke, ker se je hotelo kljub pičlemu obisku vendarle čimveč prodati.

Spodnji Dravograd. (Pitane svinje po 16 K!) Iz zadnjega „Mira“ smo v naše veliko začudenje zvedeli, da se v Celovcu prodajajo pitane svinje po 16, reci šestnajst kron, ter moremo srečnim Celovčanom le čestitati, da tako po ceni pridejo do dobrega svinjskega mesa, kmete iz celovške okolice pa obžalujemo, da se jim za pitane svinje tako malo plačuje.

Pliberk. (Nova cesta potrebna). Že pred dobrim letom se je mnogo govorilo o tem, da bi se gradila nova cesta mimo Pliberka na kolodvor. To želimo vsi okoličani Pliberka, ker vidimo veliko potrebo te ceste in za to se obračamo s tem tudi obednem na ljudi, ki so v to poklicani, da storijo potrebne korake, ker je cesta skozi Pliberk v deželni upravi. Kakor se je pokazalo na most, oziroma na novo cesto pri sv. Luciji, tako je zaspala tudi ta stvar, kakor je sploh navada pri takih rečeh. V interesu vseh okoličanov je, da se zgradi nova cesta. Koliko stavbenega lesa in hlodov se zvozi skozi Pliberk na kolodvor in Bistrice in kakšne sitnosti imajo vozniki pri vožnji skozi mesto, mora uviditi vsak, kdor jih je kdaj opazoval. Skozi mesto se pelje po dveh ozkih ulicah, do katerih se pride po strmem trgu, ki se vzdigne na 100 m kakih 6 ur. Kar je posebno dolgega lesa, se ga mora voziti gori po celem strmem trgu do lekarne in potem pa zopet doli po strmi in ozki ulici. To je nepotrebno uničenje živine in voznikov. V obeh ulicah imamo šolska poslopja. Čudno, da je tako izbirčnim meščanom in učiteljem še to po volji, da morajo poslušati večni ropot težko z lesom

obloženih vozov. Opoldne se vsuje cel trop otrok iz šole na ulico; sedaj pa pazi, voznik, da se ne obesi kak otrok iz šole na hlode, pazi na konje, na okna sosednjih hiš, izogibaj se drugim, a gorje ti, če se kak otrok malo priškrene, ali če se celo kaka šipa razbije. Vsak kdor ima zdrav razum, mora razviditi potrebo nove ceste, že zaradi klanca in ozkih, strmih in krivih ulic, kjer vedno kaka nevarnost preti posebno tam od lekarne mimo Krauta do mosta, kjer je na obe strani velika strmina. Če je bilo potrebno na Breznici oni mali klančič predelati, je še desetkrat večja potreba nova cesta mimo Pliberka, ki bi bila velika dobrota za okoličane, ker bi bila nova cesta popolnoma ravna, široka in krajša. Pliberčanom mogoče to ne bo prav, ker bi se na ta način marsikak štampri manj popil. A tega pa vendar ne boste zahtevali od nas kmetov, da moramo za to, da pri vas kak krajcar pustimo, še trpeti zraven. To je že malo prehuda zahteva od vas. Kmet in meščan sta vezana drug na drugega, zato je najbolje, če gresta tudi drug drugemu na roke. Kakor mi nismo imeli ničesar proti temu, da ste zidali „Bürgerspital“, napeljali nov vodovod in napravili pot za pešce od kolodvora do pokopališča, tako upamo, da nam ne boste nasprotovali, če zaprosimo še enkrat dežel. odbor, da nam zgradi novo cesto. Če se bodo pa sedaj nekateri zopet protivili, bomo pa odločnejše nastopili in pokazali, kdo nosi denar tem gospodom v Pliberk. Gostilne in štacune se lahko napravijo tudi zunaj Pliberka.

Rinkole. — Že dalj časa se govori, da bodo nekje proti Letini na polju premog kopali. Iščejo ga tukaj okoli že vsa leta, a dosedaj se jim še ni posrečilo ga najti. Radovedni smo, če bo tukaj kaj. Da se to uresniči, bi bilo za okolico deloma dobro, deloma pa tudi slabo. Na eni strani bi okoličani veliko več in veliko dražje prodajali svoje pridelke, posebno mleko, maslo i. t. d., za kar sedaj skoro nič ne izkupijo, ali pa pod ceno prodajajo. Na drugi strani bi se nam pa odvzelo precej delavskih moči, kar bi bil hud udarec za nas. Zasedaj enkrat čakajmo, kaj nam prinese prihodnost.

Borovlje. Zadnje nedeljo se je vršil v Prakovni gostilni občni zbor puškarske zadrage. Za predsednika je bil izvoljen g. Just; kandidat nemškutarjev, katere je vodil župan Ogriz, je sijajno, skoraj enoglasno, „skoz padel“. To je grizlo Ogriza in različne ovčarje in činkovce tako, da so začeli na vse mogoče viže terorizirati mojstre, ki so od njih odvisni. Konec je bil, da je bil izvoljen za predsednikovega namestnika res kandidat nemškutarjev. G. Hojnik, hi je zdaj bil ravnatelj zadrage, je dobil od samostojnih mojstrov za njega sramoten odgovor na njegovo zahtevo, da se mu naj plača zviša, prepusti lastno „lifranje“ in se ga kar za deset let nastavi. Pogorel je imenitno in s tem cela nemškutarška stranka. Mojstrom je namreč še dobro v spominu, kake zmožnosti je pokazal g. Hojnik pri g. Wallniferju, kjer so vse „zahavžvali“. V Borovljah pa je en človek, ki bi najrajši videl, da bi tudi pri zadrugi vse „zahavžvali“, ker bi potem lahko vse mojstre in tudi vse „lifrante“ pod se spravil, zavoljo tega se vedno za g. Hojnika poteguje, katerega zmožnosti on dobro pozna. Občni zbor pa je pokazal, da tisti mojstri, ki samostojno mislijo, — in teh je več, kakor onih podrepanov naše nemškutarške klike — dobro vedo, da imajo druge interese kakor oni človek, ki se poteguje za g. Hojnika.

Rožek. (Umobolen župan.) Znano je, da je naša stranka vložila protest proti nepravilni izvolitvi občinskega odbora, kateri pa žalibog še danes ni rešen. Stari župan je pismeno oddal župansko mesto, okrajno glavarstvo je potem začasno imenovalo g. Bernolda iz Rožeka za župana.

Dovoljujemo si slavno okrajno glavarstvo v Beljaku vprašati, kako je prišlo do tega, da je imenovalo za župana moža, ki je prišel radi bolezn na umu iz odbora?! On toraj se odbornik ni bil, kako more

biti potem župan? Kaj je vendar vse mogoče na Koroškem! Radovedni smo, ali se more zdržati na županskem stolu mož, ki je že prvokrat prišel po nepostavnem potu do tega mesta, še sedaj, ko je že drugokrat v opazovalnem oddelku v Celovcu! Ali v Rožeku res nimamo za to mesto moža, ki bi bil pri zdravi pameti!!? Skrajni čas je, da bi glavarstvo kaj ukrenilo, sicer bomo morali te razmere drugod osvetiti.

Črna. Se enkrat opozarjam Črnjane na važnost Ciril - Metodovih užigalic, katere prodaja naša slovenska šolska družba v ta namen, da podpira in ohrani slovenske otroke, zida šole in otroške vrtce. Užigalice naše šolske družbe tem lažje priporočam, ker so boljši, kakor vse druge, kar so že Nemci priznali. Vnamejo se jako hitro in gorijo z lepim plamenčkom. Zakaj bi toraj ne kupovali kaj dobrega, če s tem še podpiramo dobro stvar. Naj imajo Nemci svoje «Südmarkove in Schulvereinske» užigalice, mi imamo svoje, in te naj rabi vsak, ki je slovenske matere sin. Ker so najboljše, naj nobeden nima drugih in naj bodo tudi v vsaki gostilni. Dosedaj so menda še-le v eni sami gostilni. V gostilnah bi naj pa bili tudi nabiralniki družbe, da bi se v veseljih urah, pri ženitovanjih i. t. d. lahko spominjali naše drage družbe, kakor stoji zapisano na užigalicah: «Mal položi dar, domu na oltar!»

Rudarski fant.

Izpod Macna. Že čez 10 let leži plan za reguliranje Borovnice v Delovcu, vendar pa se še do danes v tej zadevi ničesar ni zgodilo. Borovnica je v zadnjih letih vsled neviht ali pa vsled dolgotrajnega deževanja večkrat tako narasla, da je pretila Otročanom na eni strani, na drugi strani pa Medboročanom huda nevarnost. Le pridnim interesentom, ki so na svoje stroške napravili «kašče», se je bilo zahvaliti, da se ni zgodila večja nesreča. Pri takih priložnostih se je od različnih strani podregalo v Celovec s prošnjo, naj gospodje vendar enkrat napravijo konec taki nevarnosti. A vse prošnje so bile glas vpijočega v puščavi. Pred 10 leti so inženjerji spoznali, da je regulacija Borovnice neobhodno potrebna. Napravili so potrebne plane, gospodje v Celovcu pa držijo križem roke in pričakujejo prejkone tistega trenutka, ko se bo zgodila kaka velika nesreča. Človek bi mislil, da je regulacija sedaj bolj potrebna, kakor je bila pred 10 leti, ker je Borovnica skoraj vsako leto napravila večjo škodo. Toda gospodje v Celovcu so menda drugega mnenja. Po zgornjem Koroškem so regulirali že vse potoke, ki so delali posestnikom škodo, za našo Rožno dolino pa menda nimajo srca in denarja. Mi plačujemo iste davke kakor prebivalci zgornje Koroške in zategadelj zahtevamo od gospodov v Celovcu, da znami ravnajo tudi tako, kakor z nemškimi Korošci in da nam naše pravične želje izpolnijo. Na tem mestu jim bodi povedano, da pred njimi nimamo nobene strahu in da bomo začeli svoje pravične želje zagovarjati v javnosti odločno in brezobzirno tako dolgo, da storijo proti nam svojo dolžnost. Z deželnim poslancem Breiteggerjem, ki zastopa naš okraj in ki ni zinil o tej zadevi niti besedice, pa bomo že obračunali, ko se nam bo spet prišel ponujati za poslanca.

Od Drave. Ker je sedaj postni čas in ljudje pridno povprašujejo po ribah, se je začelo tudi v Dravi ribariti. To je za nekatere prav prijetna zabava in nadomestuje lov, kateri je sedaj prepovedan. Ljudje pomenijo, da se je tako ribarenje včasih prav dobro obneslo. Ali Drava je svoja „frava“ in ravno letos so ribiči to njeno slabo lastnost morali občutiti. Ribljenje dosedaj še ni bilo posebno srečno. — Pri humberškem mostu stavijo posebno velike ladije, katere bodo rabili deloma na brodih, deloma za reguliranje Drave. Občudovati je posebno zelo močne spodnje deske teh ladij, katere so iz enega kosa vžagane in 16—18 m dolge.

Jezerko. (Delavcem v svarilo.) Pred par tedni je prišel v našo vas nek človek, kateri je po nalogu pri nas vohče znanega barona Baillou iz Železne Kaple iskal delavce, posebno drvarje za

daljno Rumunijo. Ker sem imel priliko govoriti s tem agentom, se po krajšem vremenskem pogovoru spustim v daljši razgovor zastran Rumunije. Pripovedoval je med drugim o ondotnih obširnih gozdih, v katerih delavci mnogo zaslužijo, hvaleč posebno rumunske ugodne razmere, tičoč se cene hrane, obleke i. t. d. Kratko in malo: Rumunija mora biti dežela, v kateri strd in mleko teče. Kazal je tudi neko listino, na koji je imel zapisane vse one iz kapelskih in belskih gora — bilo jih je krog 40 — ki so se bili prijavi za odpotovanje «s trebuchom za kruhom». Tudi iz Jezerskega se je oglasilo nekaj delavcev, a vendar mislim, da se nikdo ne usede tem sladkim besedam v resnici na limance. Če se je dal kdo zapisati, naj vendar ne hodi od doma. Pri nas je sploh pomanjkanje delavskih moči, tako toži vsak kmetovalec, in če odpotuje se zdaj par delavcev, potem naši gospodarji res ne bodo vedeli, kaj jim je začeti. Istina je tudi, da se naše delavsko ljudstvo sčasoma preveč prevzame, naveliča se svoje domače grude ter često samo iz radovednosti odpotoje v svet, meneč, v tujem kraju mu bodo kar pečene ptice letele v usta. Lahkomiselnost in prikupljive besede pa so že marsikoga zvale v nesrečo. Lepo se glasi beseda Rumunija, kajveda! Kajpak, če te zadene v tujini kaka nesreča, nemara hudo zbolis? Vedi, da se za tujce v takih krajih ne zmenijo dosti, zlasti za delavce jim je toliko mar, kakor nam za lanski sneg. Tuje ljudstvo, druge šege in neznani kraji so že v marsikomu obudile domotožnosti! Kaj potem, če nimaš toliko, da boš plačal voznino nazaj? Glejte, takih bolečin že marsikdo ni mogel prenašati, v takem brezupnem položaju si je raje pretrgal nit življenja, šel je na posled potom nesrečnega samomora v žalostno smrt. Koliko tužnih slučajev bi mogel navesti! Odsvetujem na tem mestu vsakomur, zlasti pa delavcem, hoditi za kruhom po svetu, ko vendar naši kraji nudijo zadosti zasluzka. Naši gospodarji ne plačujejo slabo, in vsakdo se izlahka prišteji tupatam kak goldinar tudi doma, če le hoče. Kdor ljubi toraj svojo domovino, ta ji ostane zvest tudi za naprej, kajti

Sloven'e tvoja zemlja je zdrava,
za pridne nje lega najprava.

Podpeca pri Črni. Dolgo časa se nisem več oglašil v slovenski javnosti, toda razmere, ki postajajo za nas preganjene Slovence vedno slabše, me silijo, da pokažem svetu pritisk tukajšnjih nemškonacionalcev in posili-Nemcev na nas Slovence. Ker poskuša naš učitelj v tukajšnji šoli, ki je ekspositura črnske šole, slovensko poučevati, da bi se naši otroci privadili svojemu milemu materinemu jeziku, kojega znanje je predpogoj vsake nadaljne izobrazbe, so nasprotniki dosegli, da mu je odtegnilo rudarsko oskrbnništvo v Možiči nekaj podpor in sicer samo iz sovraštva do slovenske narodnosti. Vsak trezno misleč človek bo uvidel, da je to skrajna prenapetost nemškonacionalcev! Prej so mu poslali za cepljenje drv, zastonj delavca ter mu poskrbeli tudi za postrežbo v hiši do sedaj, ko jim je odkritosrčno povedal, da se ne more prištevati Nemcem, ker ga je rodila slovenska mati. Res lepo postopanje rudarskega oskrbnika v Možiči, ki je celo sam rodom Slovenec! Tukajšnji rudarski predstojniki se odlikujejo celo v tem, da hujskajo svoje otroke proti učitelju, tako da ga skušajo že mladi šolarji, prezirati. Vse hvale vredna nemška vzgoja, ki ima pri tem edini namen, že v nežno srca vcepiti sovraštvo do nas Slovencev. Zavoljo mišljenja našega učitelja so mu hoteli odpovedati celo hrano v rudarski kuhinji, čeravno je moral hrano plačati. Prej pa so ga hoteli še pripraviti do tega, da bi pristopil nemškemu „Schulvereinu“, dasiravno so vedli, da je Slovenec in da kot tak ne more prispevati društvu, s katerim se hoče izpodriniti Slovence. Zdaj hočejo v svoji zagrizenosti vložiti prošnjo na deželni šolski svet, da se ga naj premesti, ker je kot Slovenec baje nazadnjak! To so res lepi pojmi, ki jih gojijo naši nemškonacionalci v Slovencih. Oni mislijo menda, da med Slovenci ni naprednjaka in da so vsi Slovenci klerikalci! To je jasen dokaz, kako kratka je

pamet teh gospodov! Na vsak način smo mi Slovenci boljši naprednjaki, kakor ti posili-Nemci, posebno kar se tiče naših šol, katere hočemo mi že leta in leta tako preurediti, da bi nam res kaj koristile. Iz tega ja dovolj jasno razvidno, s katerimi težkočami se ima boriti učitelj na Koroškem, ki ostaja zvest svojemu materinemu jeziku in ki hoče, da bi se otroci prav mnogo naučili. Našim posili-Nemcem je pa glavna stvar ta, da ostanejo otroci delavcev in kmetov neumni, da jih potem lažje imajo v pesti. Mi delavci pa nismo več tako neumni. Mi vemo, da se otrok samo s pomočjo materinega jezika zadosti nauči nemščine, da pa otrokom nič ni pomagano, če znajo samo par besed, ravno toliko, da ne znajo ne to ne ono! Mi smo našemu učitelju prav hvaležni, ker res skrbi za šolo in za otroke! Našim rudarskim predstojnikom pa povemo, da je njih postopanje grdo. Skrajni čas pa je, da bomo delavci malo bolj odločni, kajti le tako bomo kaj dosegli!

Narodne zadeve.

Značilno! Nemški koroški poslanec g. Walcher se je izrazil, da ima Koroška samo dva krščansko-socialna poslanca: njega in g. Grafenauerja. Walcher pri tem niti ne omenja, da je Grafenauer slovenski poslanec, on ga z nemškimi klerikalnimi poslanci meče v — en koš!

Žalostno, toda značilno!

Dosedaj smo vedno mislili, da je Grafenauer slovenski poslanec in da ga kot takega priznavajo tudi klerikalni Nemci. Daleč smo prišli!

Matica slovenska. — Nabiranje krajepisnih imen. — V zadnjem času je Matica Slovenska prejela zbirke krajepisnih imen od tehle gospodov: Tomo Bitenc, učitelj; Karl Hribernik, učitelj; Vek. Šumenjak, pravnik; Mat. Ivanetič, dijak; Fr. Kapus, dijak. Manjše zbirke, poslane po gosp. prof. dr. I. Sketu, so nabrali dijaki celovške gimnazije: Kr. Aichholzer, A. Borovnik, L. Božič, Sr. Pulechnar, I. Čemer, I. Gril, I. Hebain, C. Kandut, I. Kirchbaumer, F. Kašner, I. Kraut, Iv. Kuchling, Fil. Kulterer, Iv. Mauselj, L. Moschitz, Potočnik, I. Rauter, I. Rebernik, Iv. Sadolsek, I. Šenk, U. Thaler, L. Vaternik, Gr. Wieser, Zd. Wigele, Bl. Wöfel, Mat. Wornik in eden neimenovan. Bodi vsem v imenu Matice izrečena iskrena zahvala! — O tej priliki se obrača «odsek za nabiranje krajepisnih imen» do vseh gospodov, ki so že pred daljšim časom prevzeli nabiranje, z vljudno prošnjo, naj zbirke, če je mogoče, kmalu pošljejo Matici.

20 letnica prve slovenske šole v Trstu. Dne 4. vinotoka l. 1888 je dobila družba sv. C. in M. dovoljenje od tržaškega namestništva, da sme odpreti pri sv. Jakobu v Trstu enorazrednico s slovenskim učnim jezikom, in dne 15. vinotoka l. l. se je otvorila prva slovenska šola v Trstu. Leta 1893 ji je bila podeljena pravica javnosti. Dosedaj je narasla na pet razredov z dvema vsoporednicama. Lepo število učencev je že izšlo tekom dveh desetletij iz družbine tržaške šole. Mnogo jih je objelo tujstvo in jih iztrgalo slovenstvu, nekaj pa jih je ostalo zvestih naukom, ki so jih prejeli v Ciril-Metodovi slovenski šoli. Kakor poroča „Edinost“, hočejo ti osnovati klub, ki mu bodo člani le nekdanji učenci in učenke slovenske šole v Trstu. Šolsko knjižnico pri sv. Jakobu nameravajo izpopolniti tako, da bo porabna tudi izstopivšim učencem in učenkam. Klub bo napravljal vrh tega prostonarodna predavanja in širil med občinstvom zanimanje za slovensko šolstvo v Trstu. Ta zasnova je jako srečna in nič lepše bi se ne mogla proslaviti 20 letnica naše tržaške šole, kakor da se ji na nameravani način zagotovi sad njenega delovanja. V Ciril-Metodovi šoli vzgojena mladina ostani slovenska. Iz nje naj vstanejo značajni boritelji za našo sveto slovensko stvar. Zasluga za to, da se slovenstvo v Trstu tako hitro in močno širi, ima v prvi vrsti tudi ta šola družbe sv. Cirila in Metoda. Kranjski klerikalci so seveda proti tej družbi in jej nasprotujejo, kjer le morejo!

Ginljiv dokaz rodoljublja so doprinesli srednješolski dijaki v Ljubljani. Razposlali so

polo s pozivom, naj vsak dijak daruje vsak mesec vsaj 4 vinarje v prid naši šolski družbi. In vspeh je bil res lep. Okoli 276 dijakov, toraj skoraj 70%, se je podvrglo temu narodnemu davku. Na tak način upajo v kratkem zbrati 200 K za narod! Ako se pomisli, koliko je med njimi siromakov, za katere so tudi 4 vinarji vsak mesec nekaj, potem moramo to ljubezen do naroda kar občudovati.

Posnemajmo našo mladino tudi mi starejši. Vse za naš narod!

Šolski vestnik.

V seji c. kr. deželnega šolsk. sveta z dne 27. marca 1908 je bil imenovan za nadučitelja v Domačalah učitelj Tomaž Blüml v Malošče, za nadučitelja v Gradenu g. učitelj Mihael Kropf na Rudi in za učitelja v Cačah g. učitelj Gustav Srebernik v Podgorjah.

Premeščen je g. učitelj Ludvik Primoschitz iz Domačal v Celovec.

Raspisana so sledeča mesta:

Enorazrednica v Slov. Plajberku. Znanje slovenščine se zahteva.

Učiteljsko mesto na trirazrednici v Skočidolu za učiteljico.

Gospodarska vprašanja.

Tržne cene

v četrtek, dne 9. aprila 1908 v Celovcu.

		K r o n e
Pšenica	birn	13.60 do 14.—
Rž	"	12.—
Oves	"	6.—
Koruza	"	10.—
Ajda	"	9.60 do 10.—
Ječmen	"	9.60 do 10.—
Fižol	kila	18 do 24 vin.
Špeh	kila	1.52 do 1.60
Meso (svinjsko)	"	1.40 " 1.60
Krma (sladka)	100 kil	9.—
Krma (kislo)	100 "	7.—
Slama	100 "	5.60 do 6.—

Alli naj bo seme staro ali sveže? S poskusi je dognano, da kaljivost nekaterih semen ni največja v prvem letu, ko se je seme pridelalo. Nekatera semena jako dobro uspevajo, tudi če so starejša, posebno kumare, redkev, korenje in kolerabe.

Reja gosl. Gos nese do konca marca. Ko je znesla 10—20 jajec, izpuli na trebuhu nekoliko perja in naredi na slami gnezdo. Gnezdo pustimo, kjer ga je napravila. Podložimo ji 7—12 jajec. Gos vstrajno in dobro vali; vsak dan jo vzdignemo z gnezda, da se očisti in naje.

Kako se boje Nemci pred boleznijo na krompirju. Februarja je bila seja semenskega oddelka „Nemške kmet. družbe“. Predlagalo se je, naj se naprosi vlada za milijon mark, da se poskusi in preišče bolezen, ki preti uničiti krompir in ki že razsaja na Nemškem in Danskem. Bolezen je nalezljiva in je že razsajala v letih 1780 in 1842. Bolezen je v listih, ki se zvijajo in v gomoljih.

Kmetijsko poučno potovanje na Češko.

C. kr. kmetijska družba kranjska namerava prirediti povodom letošnje jubilejne razstave v Pragi gospodarsko-poučen izlet na Češko.

Po dogovoru z deželnim kulturnim svetom za kraljevstvo Češko v Pragi se je že sedaj sestavil za to potovanje naslednji načrt: Izlet bo trajal 10 do 12 dni in se bo vršil meseca julija ali avgusta (v šolskih počitnicah). Udeleženci se odpeljejo z večernim vlakom, ki odhaja z Jesenic ob osmih zvečer, in pridejo zjutraj ob osmih v češke Budjejevice. Tam se prične s poučnim ogledavanjem, in sicer:

1. dan. Ogled gospodarske šole in kakega vzornega kmetijstva, kjer bo videti rejo južnočeških konj težkega plemena (najbrž v Plavi). Obed in prenočišče bo v Budjejevicah.

2. dan. Ogled krasnega veleposestva kneza Schwarzenberga, in sicer gradu v Hluboki in vzornega dvora Vondrova. Obed v Budjejevicah. — Popoldne ogled postaje za obdelovanje barja v Zalsi, vožnja v Tabor in prenočišče tam.

3. dan. Ogled staroslavnega mesta Tabora, kralj. češke kmetijske akademije, družbene mlekarne s parno silo. Z večernim vlakom v Prago.

4., 5. in 6. dan v Pragi. Tukaj ogled Prage in njenih starožitnosti, obisk in ogled razstave, dalje ogled prve češke akcijske mlekarne v Nuslih, Freyve mlekarne in sladkorne tvornice v Visočanih, in če bo čas dopuščal, fiziološke ter mlekarne postaje. Hrana in prenočišče v Pragi.

7. dan. Izlet s parnikom po novo kanalizirani reki Vltavi, in sicer najprej v Trojo. Tukaj ogled češkega pomologičnega (sadjarskega) zavoda, potem v Melnik, ogled vinarske šole, vinogradov in kleti. Prenočišče v Melniku.

8. dan. Vožnja čez Štjetje v Lovosice. Med potom ogled hmelnic pri Počapljih, ogled tvornice za porabo sadja v Trebenicah; dalje v mesto Rovdnice, tukaj ogled tvornice za pluge in stroje za žetev, odtod v Bejkovice in z vlakom v Prago. Prenočišče v Pragi.

9. dan. Iz Prage v Novo vas pri Kolinu, tukaj ogled vzornega vrtnarstva, v Kolinu ogled okrajne drevesnice in v Lošanih ogled kmetijske elektrarne, v Kutlirih ogled vzornega kmetijstva g. Prokupka. Vožnja v Kutno goru. Ogled kmetijske šole, kakega vzornega malega posestva in skladišča za žito, velikih nasadov hrena v okolici, znamenitosti mesta in odtod odhod nazaj v Prago ali pa naprej čez Iglavo, Znojmo na Dunaj. Če bo zadostno število takih, ki se zato zanimajo, bi se lahko med potom na Dunaj ogledalo mesto Rec s slovečimi vinogradi in kletmi, dalje mesto Korneuburg s poskusnimi nasadi in Klosterneuburg, tukaj višja vinarska šola in sloveče kleti tamošnjega samostana.

Vsa vožnja iz Ljubljane na vsej progi (tja čez Linec, nazaj čez Dunaj) bo veljala v III. razredu okrog 60 kron (v drugem razredu tretjino več), hrana in prenočišče kakih 10 kron na dan, tako da bo vse potovanje veljalo največ 200 kron za osebo. Za strokovno vodstvo bo tudi skrbnjeno. Izlet bo vodil g. c. kr. vinarski nadzornik B. Skalický, ki mu bo češki deželni kulturni svet pridelil kakega domačega kmetijskega potovalnega učitelja. Izlet se bo vršil, če se oglasi vsaj 20 udeležencev. Prijave za udeležbo sprejema c. kr. kmetijska družba že sedaj, najpozneje pa do 1. julija t. l. Na poznejše zglasitve se ne bo oziralo. K zglasitvi je pridejati 50 kron za nakup okrožnega listka in je treba povedati, ali se udeleženec želi nazaj voziti čez Dunaj, ali čez Prago, Linec, Jesenice. Daljša poročila bo objavljala c. kr. kmetijska družba v „Kmetovalcu“, ki prinese tudi popis in slike nekaterih teh slovečih in lepih krajev.

Svetovna politika.

Avstrijska vlada hoče od državnega zbora zopet več vojakov! Od vseh strani se govori in piše v vladnih listih, da je vsled zveze Avstrije z Nemčijo in Italijo takorekoč večni mir zagotovljen. In vendar hoče že letos zopet več vojakov in sicer za leto 1908 kar 4740 mož več kot prej, za prihodnja leta pa še višje število in sicer za deželno brambo (Landwehr). Vlada trdi, da se morajo pri deželni brambi ustanoviti novi oddelki. Tudi število tirolskih strelcev hoče precej pomnožiti. Človek bi mislil, da se bodo proti temu uprlevse stranke v državnem zboru, ki se količkaj ozirajo na ljudstvo; kajti jasno je, da na tak način nikdar ne bomo dosegli znižanja davkov, ampak še vedno nove, ker vojaki vendar stanejo denar! Zato bi mislili, da vsaj slovenski poslanci nimajo nobenega vzroka, ogrevati se za take vladne želje, tem manj, ker nam vlada niti najpotrebnejših drobtinic ne privoščiči.

In vendar se je našel slovenski poslanec Pogačnik iz klerikalnega dr. Šušteršičevega kluba, ki je v imenu vlade staval nujni predlog na povišanje števila vojakov pri deželni brambi i. t. d. Če je že klub dr. Šušteršiča tako zvezan z vlado, da ji mora glasovati za vse vladne predloge, je vendar škandal, da prevzame slovenski poslanec posel, da predlaga in zagovarja zvišanje števila vojakov. Ljudski zastopnik Pogačnik se je dal vladi vporabiti za to, naj se kot silno nujna stvar reši postava, ki zahteva od ljudstva novega krvnega in denarnega davka. Pogačnik

stoji torej na stališču, da daje narod še premalo vojakov in da plačuje še premalo davkov. Slava taki „ljudski“ stranki in takemu klubu!

Raznoterosti.

Koliko je vseh Slovanov. Po najnovejših popisih je Rusov 65,054.000, Malorusov 30,925.000, Belorusov 6,861.000, Poljakov 19,200.000, Hrvatov in Srbov 9,133.000, Čehov 7,237.000, Bolgarov 5,440.000, Slovakov 2,761.000, Slovencev 1,475 tisoč, Kašubov 336.000, lužiških Srbov 176.000. Potemtakem je vseh Slovanov okoli 148 in pol milijona. V avstro-ogrski monarhiji jih živi od teh okoli 23 milijonov; že številke dokazujejo: „Slovan gre na dan!“

Velike zlate rudnike so našli pred 4 meseci v Siera Nevadi, 65 km od Rena trije iskalci zlata. Ko se je to zvedelo v Reno, je takoj 200 železničnih delavcev zapustilo delo ter so šli iskat zlato. Od vseh strani so začeli prihajati tisočeri delavcev, in danes stoji tam že celo „mesto“, ki šteje 100.000 prebivalcev. Ta velika naselbina se imenuje Rawhide. Cena zemlji je v par tednih poskočila neznansko. Svet, ki je bil dosedaj cenjen na 40.000 frankov, velja danes 15 milijonov.

Koliko žita se pridelava v Evropi. Glavno hrano vsem narodom daje žito, a le dve državi v Evropi, Rusija in Avstro-Ogrska sta tako srečni, da pridelati več žita, kakor ga potrebuje lastno prebivalstvo. Iz teh dveh držav se zalagajo z žitom vse druge evropske države. Lastni pridelek žita na Francoskem bi zadostoval le za 333 dni, na Nemškem za 311 dni, v Italiji za 289 dni, na Španskem za 280 dni in na Angleškem le za 187 dni. V slučaju vojske bi potemtakem bilo mogoče Anglijo že v pol leta direktno iztrdati, ako bi se posrečilo državo od vseh strani zapreti, kakor je to poskusil nekoč Napoleon I.

Anarhisti v Severni Ameriki. V Vichsburgu so prijeli nekega moža v trenutku, ko se je hotel spleziti v ladjo predsednika Roosevelta. Na ladji je bila Rooseveltova žena s sinom. Sploh so se začeli zadnje čase anarhisti zelo nevarno gibati.

Atentat na mačeho perzijskega šaha. Dva anarhista sta streljala skozi okno na mačeho perzijskega šaha, princezinjo Ula, ne da bi jo bila zadela. Anarhista so prijeli.

Epilepsija.

Kdor trpi na božjasti, krču in drugih nervoznih boleznih, zahteva naj knjigo o tem.

52-2 Dobi jo zastonj in poštnine prostó v

Labudovi lekarni, Frankobrod o. M.

(Privil. Schwanen-Apotheke, Frankfurt a. M.)

5000 kron zaslužka

plačam onemu, ki mi dokaže, da moja čudezna zbirka

600 komadov za samo gld. 2.50

ni priložnostni nakup.

1 pristna švic. sistem Roskopf pat. žepna ura, nalanko idoča in regul. s pism. 3letno tovar. garancijo, 1 amer. zlato-double pancer verižica, 2 amer. zlato-double prstana (za gosпода in damo), 1 angl. pozlač. garnitura, obstoječa iz manšetnih, ovratnih in prsnih gumbov, 1 amer. žepni nož, 5 delni, 1 eleg. svilen ovratnica, barva in vzorec po želji, najnovejša, 1 krasna igla za kravate s Simili-briljantom, 1 dražestna damska broša, zadnja novost, 1 koristna potovalna garnitura, 1 eleg. usnjena denarnica, 1 par amer. butonov z imit. zlaht. kamni, 1 pat. angl. vremenski barometer, 1 salonski album s 36 umetniškimi in najlepšimi razgledi sveta, 1 krasen ovratni ali jasni kolije iz pristnih orientalskih biserov, 5 indijskih prorokov-hudičev, ki razveseljujejo vsako družbo in še 500 različnih stvari, ki se jih v vsaki hiši rabi. Vse skupaj z elegantno sistem Roskopf-patent-žepno uro, ki ima sama dvojno vrednost stane le gld. 2.50. — Razpošilja po povzetju ali ako se denar naprej pošlje (tudi pismene znamke)

S. Urbach, svetovna razpošiljalnica

Krakov šte. 375.

Pri naročbi 2 paketov se doda 1 prima angl. britev ali 6 ff. platnenih žepnih robcev. Za vse, kar ne ugaja, denar takoj nazaj, tako da je izključen vsak najmanjši risiko. 6 — 2

Ura z verižico

za samo 2 kroni.

Radi nakupa večje množine ur, razpošilja šlezjska eksportna hiša: 1 krasno, pozlačeno, 36 ur idoča precizijsko anker-uro z lepo verižico za samo 2 kroni, kakor tudi 2letno pismeno garancijo. Pošilja po povzetju 73—2

Šlezjska eksportna hiša

F. Windisch, Krakov št. Z/II.

Opomba. Ako ne ugaja, se vrne denar.